

Sygn. akt II Ka 306/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Robert Rafał Kwieciński

SR (del) Bogdan Radecki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 23.01.2015 r.

sprawy **J. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 24.10.2014 r.

sygn. akt II K 465/14

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
2. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Bogdan Radecki Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

II Ka 306/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku wyrokiem z 24 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 465/14 uznał oskarżonego **J. M.** za winnego tego, że w dniu 6 sierpnia 2014 r. w G., w woj. (...) kierował rowerem po drodze publicznej w okresie obowiązującego go zakazu prowadzenia rowerów przez okres 1 roku i 6 miesięcy orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Turku zgodnie z prawomocnym wyrokiem z 3 lutego 2014r. w sprawie II W 672/13, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, tj. przestępstwo z art. 244 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w liczbie 40 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Apelację wniósł prokurator, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na wyrażeniu poglądu, że orzeczenie wobec J. M. kary pozbawienia wolności z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania, będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec wymienionego celów kary, w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa, podczas gdy zarówno zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jak też postawa J. M., jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia takiemu twierdzeniu przeczą.

W oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Apelacja jest niezasadna.

Zarzut sprowadza się w istocie do kwestionowania orzeczenia o karze. Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym i z powodu niedookreśloności kryteriów „współmierności” występuje często, przy czym zmiana w tym zakresie jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy kara jest tak rażąco wysoka lub niska, że nie może zostać utrzymana, a więc kiedy kara w powszechnym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Dlatego, aby orzekane kary były odbierane jako sprawiedliwe sąd powinien kierować się zawartymi w art. 53 kk dyrektywami, w szczególności w § 2 tego przepisu.

Taka rażąca niewspółmierność kary nie zachodzi w niniejszej sprawie. Aczkolwiek oskarżony był uprzednio karany za przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art.11§2 kk na bezwzględną karę pozbawienia wolności, to jednak od odbycia przez niego kary upłynęło ponad 2 lata, a od ostatniego skazania za przestępstwo z art. 244 kk ponad 3 lata. Nie można też abstrahować od tego, iż społeczna szkodliwość przestępstwa z art. 244 k.k. w zakresie nie stosowania się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów powinna być różnicowana od rodzaju pojazdu, na który zakaz prowadzenia został orzeczony. Oczywiście bowiem jest, iż jazda pojazdem w okresie obowiązywania zakazu, na prowadzenie którego nie są wymagane uprawnienia do kierowania nim, cechuje się mniejszym ujemnym ładunkiem społecznym niż jazda pojazdem, na prowadzenie którego takie uprawnienie jest konieczne. Dlatego w takich przypadkach orzekanie bezwzględnych kar pozbawienia wolności powinno być wyjątkowe. Należy też uwzględnić, iż oskarżony kierował rowerem na drodze o nieznacznym natężeniu ruchu oraz jego starszy wiek – 70 lat.

Dlatego brak było podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podst. art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk.

Bogdan Radecki Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński